

D ů v o d y: Dovolací rekurs napadá usnesení rekursního soudu, jímž bylo usnesení prvního soudu zrušeno a tomuto soudu nařízeno, by znovu rozhodl, doplně po případě řízení, aniž bylo doloženo, že jest jednati teprve po pravomoci. Podle § 527, druhý odstavec, c. ř. s. nelze napadati takové rozhodnutí rekursního soudu (srov. rozh. čís. 923 sb. n. s.); jest se nyní zabývatí otázkou, zda lze ustanovení § 527, druhý odstavec, c. ř. s. obdobně použiti v nesporném řízení. Z doslovu §§ 34, 35, první odstavec, a 39 zák. čís. 100/1931 nelze v tomto směru nic dovoditi. Lze však seznati smysl uvedeného místa zákona, že v takových případech, o jaký tu jde, jsou další opravné prostředky vyloučeny. Neboť podle § 23 cit. zák. — jako dříve podle § 2 čís. 5 nesp. pat. — jest soud povinen vyšetřiti z úřadu všechny okolnosti a poměry důležité pro rozhodnutí. Soud nemá proto rozhodnouti o věci, jež nebyla s dostatek vysvětlena. Toto právo a zároveň povinnost jest přiznati i rekursnímu soudu. Nejsou proto rozhodnutím rekursního soudu a příkazem prvnímu soudu dotčena práva účastníků. Nemohou se proto účastníci považovati za postiženy, z čehož plyne, že proti takovému rozhodnutí rekursního soudu není rekurs přípustným. Stěžovatel má — jak plyne i z § 39 zák. čís. 100/1931 — vyčkati, až rekursní soud rozhodne ve věci samé a teprve pak může po případě napadati rozhodnutí sobě nepříznivé (srov. rozh. čís. 860 sb. n. s.).

Nejvyšší soud zrušil napadené usnesení a uložil rekursnímu soudu, by o dovolacím rekursu dále po zákonu postupoval.

D ů v o d y:

Názor rekursního soudu, že v nesporném řízení není přípustný dovolací rekurs proti usnesení rekursního soudu, jímž tento zrušil usnesení prvního soudu a uložil mu, by, doplně řízení, znovu rozhodl, jest mylný. V otázce, o niž jde, přichází v úvahu ustanovení § 46 odst. (1) zákona čís. 100/31 sb. z. a n. Podle tohoto ustanovení zákona může býti podán — změnil-li nebo zrušil-li vyšší soud usnesení první stolice — proti rozhodnutí druhé stolice rekurs k nejvyššímu soudu z důvodů, ze kterých lze si stěžovati k soudu druhé stolice. Z doslovu tohoto ustanovení vyplývá, že lze vždy proti usnesení rekursního soudu, jímž bylo zrušeno usnesení prvního soudu, podati rekurs k nejvyššímu soudu a nejen snad v případě, o němž mluví ustanovení § 527 druhý odstavec c. ř. s. Předpisu tohoto ustanovení zákona (§ 527 c. ř. s.) nelze v nesporném řízení ostatně použiti ani podle doslovu ustanovení § 34 zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. Správnost této zásady uznával nejvyšší soud i před platností zákona čís. 100/1931 sb. z. a n. (rozh. čís. 4434 sb. n. s.) a rekursní soud se tudíž neprávem dovolával ve svém usnesení rozhodnutí nejvyššího soudu čís. 860 a 923 sb. n. s.

Čís. 12833.

Soudu, rozvrhujícímu nejvyšší podání za vydraženou nemovitost, nepřísluší řešiti otázku, zda přihlášený převodní poplatek byl vyměřen z předběžné smlouvy tržové, či ze smlouvy definitivní, aniž otázku, jaké

povahy byla kupní smlouva, z níž byl převodní poplatek vyměřen, a proč se smlouvy té sešlo.

Není věci exekučního soudu zjišťovati, zda platební rozkaz, podle kterého byl převodní poplatek přikázán, je správný a totožný s platebním rozkazem, který byl základem knihovního zápisu pro převodní poplatek.

(Rozh. ze dne 22. září 1933, R I 674/33.)

Rozvrhuje nejvyšší podání za exekučně vydraženou nemovitost, přikázal soud prvního státního soudu v přednostním pořadí převodní poplatky 66.500 Kč, 32.155 Kč 50 h a 30.843 Kč. Odpor knihovních věřitelů co do prvního poplatku poukázal první soud na pořadí správní, co do druhých dvou poplatků odpor zamítl. Důvody: Odpor záložny a diskontní společnosti proti přikázání převodního poplatku 66.500 Kč z důvodu, že k uskutečnění převodu nedošlo a že předběžné jednání nebylo realizováno, byl podle § 231 ex. ř. odkázán na správní pořadí, poněvadž jde o sporné okolnosti a nemá soud zkoumati, zda předpis správních úřadů jest po právu. Podle § 72 zákona o poplatcích z právních jednání ze dne 9. února 1850 čís. 50 ř. zák. požívá převodní poplatek právo na přednostní uspokojení a promlčuje toto právo do tří let ode 30. dne po doručení platebního rozkazu (čís. 6168 sb. n. s.). Podle potvrzení berního úřadu byl platební rozkaz doručen dne 22. ledna 1929 a je poplatek ten knihovně zajištěn pod pol. C 98 dle spisů E 2805/31 ze dne 30. září 1931. Vtělením převodního poplatku nastalo přerušení promlčení a běží nová tříletá lhůta a zahájením vyrovnacího řízení pod Kv 21/30 nastalo prodloužení o šedesát dnů. Platební rozkaz ze dne 17. září 1929 byl doručen dle zpátečního lístku dne 26. září 1929, takže ani v tomto případě není převodní poplatek promlčen. Při tom nezáleží na tom, kdy nemovitost byla prodána a smlouva uzavřena, nýbrž kdy nastala splatnost poplatku. Rekursní soud vyhověl rekursům knihovních věřitelů potud, že odkázal jejich odpor proti přikázání poplatku 32.155 Kč 50 h na pořadí správní. Důvody: Stěžovatelky vytýkají, že neprávem první soud zamítl jejich odpor proti přikázání převodního poplatku 32.155 Kč 50 h ve výsadním pořadí bernímu úřadu. První stěžovatelka vytýká, že převodní poplatek jest knihovně zajištěn pod C 98 dle spisů E 2805/31, že platební rozkaz byl vydán 4. ledna 1927 a doručen 21. ledna 1927, a jest ve sbírce listin v ověřeném opise založen, a, ježto příklep je z 12. února 1932, jest výsadné pořadí poplatku promlčeno a jest nerozhodné, kdy předloženo bylo nyní úřední potvrzení, že platební rozkaz doručen byl dne 22. ledna 1929. Druhá stěžovatelka pak uvádí, že poplatku nepříslušelo přednostní pořadí, ježto zaniklo uplynutím tří let. Rekursní soud má za to, že nebylo věci prvního soudu zjišťovati, zda platební rozkaz, podle kterého byl převodní poplatek přikázán, je správný a totožný s platebním rozkazem, který byl základem knihovního zápisu pod C 98. Správnost i totožnost mohla by se zjišťovati nanejvýše v cestě správní a nutno zejména i bernímu úřadu umožniti, by své stanovisko k výtkám vysvětlil a obhájil v tom směru, zda jde o totožný

převodní poplatek, a, pak-li ano, zda podle správních předpisů mohl býti znovu předepsán s účinkem nového převodního poplatku. Bylo proto v tomto směru rozhodnouti, jak svrchu uvedeno. Tytéž stěžovatelky napadají též rozvrhové usnesení, že prý neprávem je poukázal první soud s jejich odporem na pořad správní, ač šlo jen o smlouvu předběžnou, ke skutečnému převodu však nedošlo. Soud rekursní však pokládá rozhodnutí prvního soudu v tomto směru za správné, neboť jde tu opět o řešení sporných skutkových okolností, jaké povahy dotyčná smlouva byla a proč s ní snad sešlo, což opět jen správní cestou dle dotyčných předpisů správních lze vyřešiti. Správně tudíž byly odporovatelky poukázány na pořad správní podle § 231 ex. ř.

Nejvyšší soud nevyhověl ani dovolacímu rekursu jedné z knihovních věřitelek ani dovolacímu rekursu finanční prokuratury.

D ů v o d y:

S vývody dovolacích kursů nelze v žádném směru souhlasiti a odkazuje se na správné stavu věci a zákonu vyhovující odůvodnění napadeného usnesení. Otázku, zda převodní poplatek byl vyměřen z předběžné smlouvy tržové, či ze smlouvy definitivní nepřísluší řešiti soudu, poněvadž mu nepřísluší zkoumati, zda jsou tu předpoklady pro vyměření poplatku, to jest zda poplatek bylo předepsati, čili nic (viz rozh. čís. 5061 sb. n. s.). Soud jest oprávněn jen zkoumati, zda věcné ručení nemovitosti v držbu vzaté za převodní poplatek má místo, čili nic a proto správně k tomu rekursní soud poukázal, že jen cestou správní lze vyřešiti, jaké povahy byla kupní smlouva, z níž byl přihlášený převodní poplatek 66.600 Kč vyměřen, a proč se smlouvy té sešlo.

Správně také rekursní soud má za to, že nebylo věci exekučního soudu zjišťovati, zda platební rozkaz, podle kterého byl převodní poplatek 32.155 Kč 50 h přikázán, je správný a totožný s platebním rozkazem, který byl základem knihovního zápisu pod C 98. Rozhodnutí o otázce případného promlčení a s tím souvisejícího trvání platebního rozkazu, podle kterého byl převodní poplatek přikázán, závisí v projednávaném případě na tom, by byly vyhledány a zjištěny sporné skutkové okolnosti, a proto správně rekursní soud přihlížející k ustanovení § 231 ex. ř. rozhodnutí o odporu odkázal na pořad správní.

Čís. 12834.

Drobný živnostník (majitel autosprávkárny) nepotřebuje nezbytně ani v domácnosti ani ku provozování živnosti psacího stroje.

Pro rozsah živnosti jest rozhodným stav v době zabavení.

Autosprávkárna provozovaná majitelem s jedním nebo se dvěma dělníky nepřesahuje rozsah drobné živnosti, i když jest v ní používáno i strojního zařízení.